

Уч. Саша
101X.921

1. Вечерно ехо

Далече се сливат и цвяът блестящи те релси
Сред изорнали шипки и проренетна ръжа
И старият орех блекнува, широко простирал се,
Обкичен с сedefетни капчици дъжд
*

И тайнит вено лейната привечер спела е прелси
От синкави сенки и златинки пестна
И в техните дупки безмилостен спомен бележи
Последния укор на света пресна.

А помня тез пощи, тез пощи на знойна забрава
Под синия припев на бледи звезди
И сега по латкото моятъ тя пак се задава,
Ушмена и влюбена както преди.

Очи темненикни наметват пак прелета цукре,
По усйки рубинени младост цъсти,
А пайук - из кивите, влакът оромен, зозмисрен
Извива като змей чернокри и лейти.